

PRZYNUCENIE (1) *sb n*

przynucenie (1), [**przynuczenie**].

G sg przynuc(e)nią.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Przymuszenie, przymus, nacisk: To naprzód wiedząc iż żadne prorocstwo piśma nie iesth własnego przynucenia [*quod omnis prophetia scripturae, propria interpretatione non fit*]. [*prawdopodobnie błędne tłumaczenie*] *BibRadz 2.Petr 1/20.*

[*Wyrażenie przyimkowe: »bez przynuczenia« = dobrowolnie: [ludzie, którzy języka powściągnąć nie umieją] y wydądzą ię głósem íwym/ iáko świerczkowie/ ktorzy ię oznáymuią/ świerkocąc gdzie są: A ták tácy/ bezewńsego przynuczenia/ vpad íobie czynią ErazmJęzyk M5v.*]

Synonimy: przyciśnienie, przymus, przymuszenie, przyniewolenie.

Cf **PRZYNUCIC**